

Заострянето става на обикновенъ пѣсъченъ камъкъ, който се върти извънредно бързо. При това камъкътъ не се мокри съ вода, за да не ръждясватъ иглитѣ. Понеже при точенето върху сухъ камъкъ, отскачатъ безброй малки частички, камъкътъ е покритъ, като е оставена само една малка дупка, презъ която иглата се допира до камъка, за да се точи.

Чрезъ особена машина сплескватъ тъкмо на срѣдата двойно заостренитѣ парчета. На това сплеснато мѣсто се образуватъ и две дълбанки, въ които отпосле пробиватъ дупкитѣ, или тъй нареченитѣ „уши“ на иглата. Следъ това ги отрѣзватъ въ срѣдата.

Изработенитѣ отъ стоманенъ телъ игли закаляватъ, а тѣзи направени отъ меко желѣзо превръщатъ въ стоманени. Полиратъ ги съ шмиргелъ и масло. Съ малтъкъ стоманенъ свределъ изглаждатъ „ушитѣ“, за да не кжсатъ конеца. За последенъ пжтъ ги полиратъ, отдѣлятъ лошитѣ игли, а хубавитѣ поставятъ въ особени малки пликчета.

Изработката на карфицитѣ (игли-топлийки) става почти по сжщия начинъ. Разлика има само въ направата на главичкитѣ (топчетата) имъ. Правятъ се така: завиватъ спирално телъ около една тънка пръчка. Завивкитѣ на тела се допиратъ плътнo една до друга. Така навития телъ изваждатъ отъ пръчицата и го нарѣзватъ на малки парченца. Всѣко парченце има по две завивки. Въ такова завито парченце мушкатъ тѣпия край на иглата. Съ особена машина, която се движи съ кракъ, очукватъ тѣзи завивки и имъ даватъ форма на топчета, които изглеждатъ като че ли сж направени отъ самата игла.

